

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203110697984.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

SCEN. 4.

Lucilia med Melampe paa Armen. Philocyne.

LUCILIA

Jeg Byttet fik igien, som mig med Ret tilhørte;
Saa angennem en Skienk en Elsker aldrig førte
Til sin tilkommend Brud, som den Leander gav:
Den gav mig Liv igien og reddede fra Grav.
Hvor uformodentlig mig Lykken dog har føyet!
Lev med Melampe nu, Lucilia, fornøyet,
Frygt ey for Polidor, for Trusler og for Krig!
Naar viises Sverd mod Sverd, man nok betænker sig.
Lad stolte Polidor kun med sin Manddom prale,
Leanders Styrke ham nok tvinger at omsale,
Leander lær ham nok at legge Vaaben ned,
At tage Svøftet ind, tilbede sig en Fred.
De tænker, man maaskee forsagt af Trusler bliver,
Og for at undgaae Krig Melampe overgiver;
Ney ney, Lucilia afskrekkes ey saa læt,
Hun har en ædel Siæl, og Hiertet sidder ræt.
Thi før skal Sverdet Folk, som Avner Vind, udrydde,
Ja før skal Helte-Blod som Strøm og Elve flyde,
Før Faders Sverd skal Søn i Graven skikke hen:
Før man Melampe skal aftvinge mig igien.
Men Tiden minder, at jeg maa mig hiem begive.

PHILOCYNE

springer op. Bie lidt, Proserpina, jeg skal dig sønderrive
Med disse Hænder, og dig dæmpe skal dit Mod;
Min brændend'SiælesTørst maa slukkes med dit Blod.
Tøv lidt! Men Himmel! hun mig undgik udaf Hænder.
Jeg all min Tanke nu til Krig og Hævn henvender,
Min Faders Tale gjør ey mindste Virkning meer,
All slig Formaning nu kun Snak og Fabel er.
Mod all Bebreydelse og Straf jeg stopper Øre,
Skiønt Himlen raaber Fred, saa dog jeg Krig vil føre,
Min Fader anden gang af Graven op maa staae,
Og mig end haardere min Synd bebreyde maa.
94Naturen maa mig min Misgierning forekaste,
Den heele Verden maa mig hade, skye og laste,
Samvittigheden maa til døde plage mig:
Alt dog forgiæves er at skrække mig fra Krig;
Jeg til min Skiendsel selv min Støtte vil bereede,
Jeg u-naturlig vil og vanskabt gierne heede,
Man som et Monstrum maa mig viise i et Land,
Naar min Hævngierighed fornøyes, stilles kand.
Nu gaaer jeg hen og mig til Mord og Rov bereeder,
Og med bevæbned Haand min Fiende opleeder;
Nu gaaer jeg hen, min Slægt at rykke op med Rod,
Og for at dyppe Sverd udi min Søsters Blod,
For Ven mod Ven til Had og Avind at opvække,
Med døde Kroppe Mark og Enge at bedække,
At træde under Fod Naturens Ræt og Lov
Ved Blod, ved Knald og Fald, ved Mord, ved Brand, ved Rov.